

Aslan ve Yavru Tavşan

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, cinler top oynarken eski hamam içinde... Ben deyim şu ağaçtan, siz deyin şu yamaçtan, uçtu uçtu bir kuş uçtu; kuş uçmadı, Gümüş uçtu. Gümüş uçmadı, Memiş uçtu. Uçar mı, uçmaz mı demeye kalmadı; anam düştü eşikten, babam düştü beşikten... Biri kaptı maşayı, biri aldı meşeyi; dolandım durdum dört köşeyi.

Eski zamanların birinde, koca dağların arkasında bir orman varmış. Bu ormanda başta ormanlar kralı aslan olmak üzere birçok hayvan yaşarmış. Ormanlar kralı aslan, her sabah güneş doğduğu gibi şiddetle kükrüyor, bu durum ormanda yaşayan hayvanları fazlasıyla ürkütüyormuş. Günlerden bir gün, maymunlar, sincaplar, geyikler, ceylanlar, kangurular, tavşanlar ve diğer hayvanlar aralarında toplantı yapmışlar; “Her sabah acaba bugün hangimiz aslana yemek olacağız diye korkuyla mı yaşayacağız?” problemini münakaşa etmişler. Sonunda cesaretlerini toplayıp aslanın huzuruna çıkmaya karar vermişler:

– “Sevgili kralımız, biz kendi aramızda anlaştık, karar verdik. Sayenizde yarın hangimiz ölecek diye beklemekten yorulduk. Her gün ölüm korkusunu yaşamaktansa, her gün içimizden birini size kurban vereceğiz. Böylece hem siz yorulmuş olmayacaksınız, hem de biz her gün korkuyla yaşamayacağız.”

Aslan bunu duyunca çok sevinmiş, çok memnun olmuş. Her sabah ayağına kadar gelen avlarını afiyetle yiyormuş. Yine bir gün, kurban olma sırası bizim yavru tavşana gelmiş. Yavru tavşan yaşamayı çok istiyor, kendi eliyle aslana yem olmayı da hiç istemiyormuş. Her geçen saat aslanın sabrını zorluyor, tavşan ise gitmemekte ayak diretiyormuş. Sonunda tavşan gitmeye karar vermiş, aslanın karşısına çıkmış. Aslanın karnı zil çaldığından, tavşanın geç kalmasına epey bir kızmış.

– “Zaten küçücük canın var, bir de utanmadan geç mi kalıyorsun? Neredeydin bu saate kadar?” diye yavru tavşana kükremiş.

Yavru tavşan boynunu büküp:

– “Sevgili kralım! Sabah sizin yanınıza gelirken yolda bir aslanla karşılaştım, ona kralımızın yanına gidiyorum dedim. Kendisinin kral olduğunu söyleyip size ağza alınmayacak sözler söyledi, canımı zor kurtardım.” demiş.

Aslan kral bu duruma oldukça sinirlenmiş, adeta küplere binmiş.

– “Vay küstah vay! diyerek kükremiş. Herhalde canına susamış, gidip güçlü pençelerimle onun cezasını vereyim.” demiş.

Tavşan ile aslan birlikte diğer aslanı bulmak için çıkmışlar yola. Bir zaman sonra derince bir kuyunun başına varmışlar.

Yavru Tavşan:

– “Sevgili kralım! Sizin için küstah, kötü ve hadsiz sözler söyleyen, kendini bilmez aslan bu kuyunun dibinde!” demiş.

Aslan kuyunun içine doğru biraz eğilince, suyun yüzeyinde kendi aksini görüp başka bir aslan sanmış, kükremeye başlamış. Aslan kükredikçe kuyudaki ses yankılanıp daha şiddetli yukarı geliyormuş. Aslan iyice öfkelenip birden buz gibi suyun olduğu kuyuya atlamış. Fakat o da ne! Kuyunun dibinde ne aslan varmış ne başka bir şey. Aslan, tavşanın oyununa geldiğini anlamış ama iş işten çok geçmiş.

Kaynak: <https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>